

Do Slovinska jsme se měli vydat už začátkem července 2010. Jenomže tehdy mě skolil zánět průdušek, v roce 2011 si červencový termín pro sebe uzmula severní Indie, takže na tuhle malou nenápadnou zemi se dostalo až letos. Původně jsme měli jet minimálně ve třech, ale nakonec jsme v tom zůstali sami s Liborem. Kromě samotného Slovinska jsme měli naplánované ještě dvě zastávky – rakouský Salzburg, který je zhruba na půl cesty, a italské Benátky, do nichž jsem se chtěl podívat už poměrně dlouhou dobu (Libor už tam byl). Cesta byla naplánovaná, auto půjčené, nový stan a samonafukovací karimatky koupené, zdravotní stav obou stabilizovaný, takže v realizaci téhle miniexpedice už nic nebránilo. Tentokrát se pokusím zahrnout i maximum praktických informací, protože je Slovinsko tak blízko, že se do něj může vypravit v podstatě každý, a takové rady, ceny apod. se tedy můžou hodit.

Den 1 | Sobota 30.6.

Odjezd, Salzburg, příjezd do Bledu

Odjezd jsme měli naplánovaný na osmou hodinu ránní, ale ačkoli jsme vstávali v šest, nepodařilo se nám z řepské OMV vyrazit dřív než v půl deváté. Trochu jsme se obávali veder, která v uplynulých dnech v Česku panovala, ale na českém území bylo počasí milosrdné – zataženo, místy lehké mrholení, příjemný chládek. Námi zvolená trasa vedla přes Plzeň do Folmavy, kde jsme ještě pro jistotu zkontrolovali tlak v pneumatikách, dočerpali plnou nádrž a pokračovali za hranice nejen všedních dnů. Hned za pomyslnou čarou nás Německo přivítalo objížd'kou. Po ní jsme se napojili na silnici B20, která nás dovedla až těsně k rakouskému území. Jenomže tady jsme narazili na další objížd'ku, která nás nečekaně vyvrhla do Rakouska dříve a hlavně jinde, než jsme čekali. V posledním městečku před hranicemi jsme chtěli pořídit rakouskou dálniční známku, což se nám kvůli změně trasy nepodařilo. Cedule u silnice sice hlásala, že v přílehlém kiosku jsou známky k dostání, jenomže kiosek byl zamčený na řetěz. Zkusili jsme najít nějaké prodejní místo v nedaleké vesnici, ale tam to vypadalo jako po vymření. O kus dál jsme zajásali, když jsme zahlédli malou čerpací stanici, ale ani tam jsme nepochodili – prý po dalších pěti kilometrech. Naštěstí se takhle informace ukázala být správnou, takže jsme si za osm euro nalepili na sklo další obrázek, který měl platnost deset dní.

Do Salzburgu jsme měli vjet po silnici číslo 155, ale objížd'ka nás dostala na silnici o jedno číslo vyšší. To nás trochu zmátló, takže jsme minuli ideální nájezd a museli jsme se dokonce dvakrát vracet. Do třetice už se ale zadařilo a v půl druhé odpoledne přijíždíme na liduprázdné odstavné P+R parkoviště v prostoru „Messe“, tedy areálu místního výstaviště. Parkovné tu stojí dvanáct euro na den s tím, že je jeho součástí celodenní lístek na autobus až pro pět osob. To je docela fér. Autobusy jezdí každých cca 10 minut, takže ani nemusíme dlouho čekat. Ted' už je ale počasí náročnější, v autobuse se před jeho odjezdem začínáme smažit ve vlastní šťávě.

Narychlo studuji plánek města, abychom zvolili tu nejlepší zastávku k výsadku. Nakonec to vyhrála Mirabellplatz, z níž jsme se vydali do krásných zahrad zámku Mirabell. Z nich jsou na dohled i hlavní památky města, takže uvítání je skutečně působivé. Pokračujeme kolem dalších zajímavých míst – domu, v němž pobýval Mozart, Mozartova rodného domu, katedrály svatého Ruperta a Virgila s nádherným stropem, největší barokní fontány ve střední Evropě, zdobného barometru, procházíme úzkými uličkami, přes menší i větší náměstí a různá zákoutí... Na mostu Makartsteg zaujme nejen vyhlídka na celé historické centrum, ale také řada zámků pověšených na jeho plotě. Salzburg shledáváme velmi pěkným a příjemným městem (obzvlášť na pozadí čistě modrého nebe), jen kdyby nebylo takové vedro!

Už je ale potřeba vydat se na další část cesty. Autobus z centra nám ujíždí před nosem, další se objevuje po sedmi minutách. Na parkovišti se lehce občerstvujeme a v půl páté velmi snadno vjíždíme na dálnici a pomyslné kormidlo nastavujeme na Slovinsko. Dálnice je plná tunelů, což v Rakousku znamená i omezení rychlosti na 100 km/h. To tu funguje i na asi šestnáctikilometrovém úseku, kde je rychlost snížena kvůli ochraně životního prostředí. Už se totiž ocitáme v Alpách, které se kolem nás impozantně tyčí. Tři z tunelů jsou placené – Tauerntunnel & Katschbergtunnel stojí dohromady deset euro (platí se najednou), Karawankentunnel šest a půl. Stačí u výběřčího okýnka podat obsluze platební kartu nebo hotovost a v mžiku vás závora pustí dál. Není ani potřeba cokoli podepisovat nebo zadávat PIN. U OMV kousek před hranicemi kupujeme slovinskou dálniční známku za patnáct euro na týden (což je dost nepoměr oproti známce rakouské), ale ta se dá pořídit i na mytných branách u posledního z uvedených tunelů, po jehož projetí se ocitáme ve Slovinsku.

Ve čtvrt na osm večer přijíždíme do cílové destinace, do kempu Bled u stejnojmenného jezera. Tachometr ukazuje 615 najetých kilometrů. Vzhledem k tomu, že ještě není červenec, budeme platit 10,90 EUR na osobu za noc. Kemp vypadá příjemně, koupelny jsou naprosto čisté, hned u recepcce je obchod řetězce Mercator (který si pak dost oblíbíme), v areálu je dostupné wi-fi připojení zdarma, jen podklad je dost tvrdý, takže Liborovi se kolíky od stanu do země dost těžko zabouchávají. Máme za sebou celkem dlouhou cestu, takže po osprchování zalézáme do spacáků a chystáme se na první slovinskou noc.

Den 2 | Neděle 1.7.

Bled, soutěska Vintgar

Vstáváme kolem sedmé. Na recepci si necháváme nabít mobily, mezitím snídáme a jdeme se podívat do obchodu a orientačně obhlédnout ceny v restauraci. Po zaplacení ubytování už se vydáváme na první výlet, do soutěsky Vintgar. Dá se dojet přímo k hlavnímu vchodu do soutěsky, ale my volíme jinou variantu (doporučenou výborným průvodcem „Slovenia – Cars tours and walks“) – auto zaparkujeme ve vesnici Zasip, odtud se šplháme ke kostelíku svatě Kateřiny s výhledem na Bled, pak procházíme lesní pěšinou až k druhému, očividně podstatně méně využívanému vchodu do soutěsky. Platíme vstupné ve výši čtyř euro za osobu, ale ještě než se vydáme po stezce, sejdem dolů po schodech za kioskem, přejdeme most a kousek dál už se nám naskýtá pohled na vodopád Šum, který je z prostoru u vchodu do soutěsky vidět pouze seshora. Vracíme se zpět a vydáváme se po dřevěných lávkách do samotné rezervace. Jsme tu skoro sami, jen tu a tam potkáváme několik turistů, spíše osamocených než ve skupinách, takže si soutěsku připomínající Hřensko vychutnáváme pěkně v klidu. To se mění někde kolem poloviny trasy, kdy se na nás začínají z opačného směru valit zřejmě autobusové zájezdy. Focení se tím dost komplikuje a vyžaduje podstatně víc trpělivosti. Lávky jsou úzké, takže je často nutné se vyhýbat nebo dávat přednost. Jsme rádi aspoň za to, že jsme vyšli z druhého konce a ještě poměrně brzy. I tak je ale Vintgarská soutěska velmi pěkná a působivá, na chození nenáročná a v letních vedrech i nanejvýš příjemná.

U hlavního vchodu (v našem případě východu) už vidíme napěchované parkoviště. Nejvyšší čas odejít. Procházkou se dostáváme zpět do Zasipu, všímáme se upravených a udržovaných velkých domů i jejich zahrad, nedělního klidu, sušáků na slámu, roztomilého nádraží a také restaurace Kuraj, kde se rozhodneme poobědvat. Dvanáctá hodina se právě nachýlila a raději se najíme tady, než v předražených turistických podnikách přímo v Bledu. V tom horku nemáme moc chut' na nic těžkého, takže to u obou vyhrává tuňákový salát (7,70 EUR). K pití si Libor dává radlera, který se stane jeho oblíbeným nápojem po celou dobu pobytu, já si ho jako řidič bohužel dovolit nemůžu, takže volba padá na nealkoholické pivo. Když nám sympatický mládenec salát přinese, nevěříme svým očím – tak velkou porci jsme u nás snad nikdy neviděli a já nejsem schopn ji ani celou pozřít – což je tedy opravdu co říct.

Po vydatném obědu se vracíme do Bledu. Máme dobrý čas, takže se jedeme podívat k hradu. Parkujeme na malém plácku v kopci kousek pod ním, abychom se vyhnuli poplatkům za parkování. Nahoře zjišťujeme, že je parkoviště stejně plné. A vstupné dost vysoké (osm eur). Vzhledem k tomu, že zase takový zázrak Bledský hrad být nemá, nejsme ochotni takovou částku platit a jedeme zase dál. Na rozdíl od

rána, kdy se nám podařilo aspoň na focení najít místo na zaparkování u jezera bez nutnosti platit, teď je situace podstatně horší. Nakonec zvolíme parkoviště u nákupního centra, kde je prvních devadesát minut zdarma, pak tři hodiny za tři eura, ale víc než 210 minut se tu parkovat nesmí. Snad to nějak zvládneme... Čeká nás procházka kolem jezera a výšlap na vyhlídku na něj.

Vyhlídka se jmenuje Osojnica a vede k ní nenápadná stezka od silnice nedaleko kempu, kde jsme strávili předchozí noc. Zpočátku sice působí neškodně, ale hned po chvíli se z ní vyklube pořádná dračice. Výstup je namáhavý, nekonečný a v horku, které právě panuje, úmorný. Završuje ho kovové schodiště, které vede snad do nebe, a to ještě v takřka kolmém sklonu. A to se dostaneme teprve na první ze dvou vyhlídek. Máme toho plné kecky, ale přesto se pokouším najít cestu i k té druhé, která má být ještě lepší. Naštěstí není moc daleko a pohled z ní je skutečně nádherný. Celé jezero s kostelem uprostřed máme jako na dlani. Na jeho břehu se na skále tyčí hrad a v dálce alpské velikány. Za tu námahu to určitě stálo, i když Libor má pocit, že mu možná pukne srdce.

Sestup už je samozřejmě snadnější, ale je potřeba doplnit tekutiny, takže stavíme v Mercatoru u kempu. Břeh jezera je tu teď v davovém obležení. Jaká pohoda tu vládla ráno! Kolem veslařského centra a dalších pláží (kde se davy slunily a koupaly i přes značky tyto aktivity zapovídající) jsme okruh kolem jezera dokončili a ještě včas dorazili k zaparkovanému autu. Tím jsme se pak přesunuli do městečka Bohinjska Bistrica, kde jsme měli vyhlídnutý kemp Danica. Odbočku k němu ale míjíme, takže se dostáváme až přímo k jezeru Bohinj a nezbyvá než se několik kilometrů vrátit. Kemp je přímo od silnice nepřehlédnutelný... A teď zpětně můžu prohlásit, že také ten nejlepší z těch, které jsme v rámci naší cesty využili. Je tedy jen dobře, že tu budeme trávit hned dvě noci. Dostáváme se do něj v 17:15 a na tachometru je 664 km. Cena za osobu a noc je 12,50 EUR.

Unavené nohy chladíme v řece, která kolem kempu protéká. Její voda je ledová, takže se to moc dlouho vydržet nedá, ale i tak je to vítané osvěžení. Hrdlo pak osvěžíme v restauraci hned za branami kempu. Já si konečně můžu dopřát pivo značky Laško, které tentokrát volí i Libor (2,20 EUR/0,5l). Z terasy restaurace je pěkný výhled na okolní krajinu a políčka, čemuž ještě větší kouzlo dodává slunce přibližující se k horizontu.

Den 3 | Pondělí 2.7.

Vodopád Savica, jezero Bohinj, soutěska a vodopád Mostnica

Tohle měl být nejnáročnější den naší cesty – výšlap k vodopádům, poměrně dlouhá trasa soutěskou a poloviční kolečko kolem jezera Bohinj. Poté, co jsme zjistili, jak moc sil ubírá vedro, jsem se rozhodl program upravit – k vodopádům se zavezeme, co nejbliž to bude možné, a jezero obcházet nebudeme, jen se zastavíme na některých vyhlídkových místech. I tak bylo ale záhodno vysoukat se ze spacáků brzy. Činíme tak kolem půl osmé a po lehké snídani odjíždíme směrem k Bohinjskému jezeru a po jeho jižní straně se pak dostáváme až na parkoviště pod vodopádem Savica. Platíme tři eura za parkování, po dvou a půl eurech za vstup a už se škrábeme po hojném počtu schodů, přičemž „předbíháme“ (to je mírně nadnesený výraz) pouze tříčlennou místní rodinku, pro jejíž nejstarší členku jsou schody podle všeho trochu nad její síly. Za necelou půlhodinu už se ocitáme v malém altánku, který slouží jako vyhlídka na krásný vodopád Savica. V altánku je jen český manželský pár s miminem, jinak jsme tu sami. Od altánku se dá jít ještě pár schodů níž a blíže k vodopádu, ale moc místa tu není, takže je skvělé, že máme tenhle prostor v podstatě jen pro sebe a můžeme se náležitě pokochat, fotit a natáčet. Jakmile se začneme vracet po schodech dolů, narazíme na zájezd maďarských penzistů – to bylo o fous...

Vracíme se kolem jezera a stavíme jednak na místě (parkovací automat na tu chvíli ignorujeme), odkud je pěkný výhled na hory zrcadlící se ve vodách jezera, jednak u kostela Duchy svatého, na jehož zdi je zobrazen náš oblíbenec svatý Kryštof – patron cestovatelů. V městečku Ribčev Laz se dávně doleva, po mostě přejíždíme kolem dalšího kostela, který je zasvěcen sv. Janu Křtiteli, až do vsíky Stara Fužina, kde se dá navázat na kratší verzi túry do soutěsky Mostnica. Vesnice je malebná, my ale míříme až nad ni, kde se nachází improvizované parkoviště, ovšem překvapivě opatřené parkovacím automatem. Hodina vyjde na jedno euro. Podle průvodce by nám měl výlet zabrat zhruba dvě a půl hodiny, takže platíme 3,20 EUR,

které máme v drobných, a doufáme, že to za tři hodiny stihneme. Ještě se potěšíme pohledem na krásy pasoucí se na sytě zelené louce s Alpami v pozadí a vyrážíme do soutěsky.

Cesta není nijak náročná a soutěska se nám představuje už po pár minutách, pod kamenným „Ďablovým mostem“ (Hudičev most). Několik metrů pod námi protéká říčka úzkým prostorem mezi dvěma vysokými skalnatými břehy. K našemu překvapení se v ní najednou objevili i tři lidé v neoprenech a přilbách, kteří se částečně nechávali unášet proudem a částečně plavali. Byl to takový podivný výjev a my opět byli ve správný čas na správném místě. Po chvíli platíme v budce vstupné (2x 2,50 EUR), soutěska pak pokračuje několik dalších stovek metrů a udivuje nás svou hloubkou. Po necelé čtvrt hodině přicházíme k nádhernému místu, kde si voda hledá cestu mezi velkými balvany různých tvarů a vytváří třeba i malou, sytě zelenou a na pohled poměrně hlubokou tůňku. Dalším podobným místem je tzv. Slonček, tedy „slůně“. Jedná se o kamenný útvar, jehož přední část připomíná sloní chobot. Na konci soutěsky je možné se vrátit po jejím druhém břehu zpět, ale my pokračujeme k vodopádu Mostnica. Míjíme příjemně vyhlížející restauraci s terasou, kterou si necháváme v záloze na zpáteční cestu. Pak procházíme horskými loukami posetými chaloupkami, na nichž panuje božský klid, ale také celkem slušné vedro. A na to, že jsme asi před padesáti minutami viděli směrovku označující hodinu cesty k vodopádu, se nám nezdá, že bychom se k cíli výrazně přibližovali. A tenhle pocit trvá ještě docela dlouho. Podle průvodce bychom čtyři minuty před vodopádem měli procházet kolem hospůdky. Když se k ní konečně dostaneme, máme toho dost. Vodopád je fajn, ale na Savicu, která nás dopoledne stála podstatně míň úsilí, zdaleka nemá. A hlavně máme před sebou stejně dlouhou cestu zpátky. Copak o to, je tu fakt krásně, ale to pekelné slunce člověka dost unavuje.

Ubývající síly je potřeba povzbudit, takže bereme restauraci, kterou jsme si předtím vyhlídli, útokem, ukrýváme se uvnitř před sluncem a objednáme dvakrát houbovou polévku (po 4,80 EUR) a pití. Polévky je plná obrovská mísa, houby jsou očividně v lese nasbírané, žádné koupené žampiony, a navíc nám ji kuchař ozdobil názvem údolí, v němž se nacházíme – Voje. Byla výtečná a plně nás nasýtila. Tady se na porcích opravdu nešetří. Zpáteční cesta soutěskou je zpestřená úsekem, který vede po její druhé straně. Koušek před Ďablovým mostem zaslechne hřmění, které se pak ještě několikrát opakuje. Na parkoviště dorážíme dost vyčerpaní ve tři hodiny odpoledne, čímž překračujeme zaplacené parkování skoro o hodinu a půl. Cesta nám tedy trvala takřka čtyři a půl hodiny. Nikdo to tu ale zrovna nehlídá, takže nasedáme a odjíždíme pryč.

Po návratu do kempu začíná pršet. Nic zásadního, ale i tak si libujeme, jak jsme to stihli pěkně včas. Deštík ale netrvá dlouho a my se po ledovém osvěžení unavených nohou vydáváme do centra městečka Bohinjska Bistrica. Na nákup a také na něco sladkého – například Marlenku, která sem nejspíš doputovala až z Čech. V kempu Libor zjistí uje, že se mu nenabil mobil. Na vině je poškozená nabíječka. Na tachometru auta je 699,5 km.

Den 4 | Úterý 3.7.

Vodopád Pričnik, Krajnska Gora & Jasna, sedlo Vršič, Soča

Ráno do kempu dorazili pojezdí prodejci pečiva, vína a dalších dobrot, od místní asi padesátnice si za necelá tři eura kupujeme kus vábně vyhlížejícího závinu s tvarohem a malinami. Lámanou angličtinou nám za odměnu vypráví, kde všude v Čechách před lety byla a co tam viděla. Platíme kemp a jedeme do Ribčev Lazu, kde jsme zatím nezvládli aspoň malou procházku kolem kostela. Jsme tu brzo, takže jsou u něj naštěstí dvě nebo tři volná parkovací místa, za něž se nemusí platit (jinak se za parkování v oblasti Bohinjského jezera platí v podstatě všude). Fotíme a natáčíme kostel, jezero a památník prvních pokořitelů Triglavu. Když se chystáme zpět k autu, začíná pršet, ale je to opět jen taková letní sprška. Za Bohinjskou Bistricí tankujeme benzín a dopřáváme si teplou kávu a teplý čaj (po 1 EUR). Když projíždíme Bledem, jsme rádi, že jsme v něm byli především, protože tentokrát je tu hnušně – šedivé nebe, zataženo, zkrátka úplně jiná atmosféra.

Najíždíme na dálnici a sjíždíme posledním exitem (jinak bychom se dostali zpátky do Rakouska), který vede do Kranjske Gory. Ještě před ní nás ale čeká krátká pěší výprava k vodopádu Peričnik. Podle průvodce by

nám tahle zacházka měla zabrat půl hodiny. Je potřeba odbočit na Mojstranu, tou projet a pak pokračovat ještě pár kilometrů lesem. Vodopád nelze ani od cesty přehlédnout. Parkujeme u cesty, prohlížíme si ho z dálky a pak už se k němu blížíme poměrně krátkým stoupáním mezi jehličnany. Když k němu dojdeme, jsme tu sami, což ovšem trvá jen do chvíle, než za námi dorazí česká cyklistická výprava. Každopádně vodopád působí takhle zblízka opravdu majestátně, jeho kapky dopadají až k nám, přičemž od něj stojíme docela daleko. Unikátní je na slovinské poměry i tím, že se dá projít za ním až na druhou stranu, což si samozřejmě nemůžeme nechat ujít. Ačkoli je nad námi modré nebe a svítí slunce, po tomhle úkonu jsme pěkně mokří, protože voda nejen stříká z vodopádu, ale také protéká skalami, pod kterými se kolem něj prochází.

Z průvodce vyčítám, že by se mělo jít ještě kousek dál a užít si výhled na některé alpské vrcholky a také na spodní část vodopádu. Následujeme tedy českou skupinku, docela prudce sestupujeme lesem dolů, ale ten popis nějak neseď. Procházíme tedy přes ještě o kus níže položenou lávku zpátky. Když už se chystáme dolů k autu, všímám si cedulky „Zgornij slap“, což znamená „Horní vodopád“. A v tu chvíli mi tu secvakne – ten, kterým jsme se až doted' kochali, byl onen spodní! K hornímu se jde stezkou sice krátkou, ale dost strmou. Ovšem námaha rozhodně nepřijde vniveč. Horní vodopád sice není tak vysoký jako jeho dolní sourozenec, ale stran krásy si s ním rozhodně nezádá! Jsme tu sami a mně září oči nadšením, je tu fakt nádherně. I tenhle vodní proud se dá obejít a tady už popis z průvodce sedí – stačí jít po pěšině o kousek dál a mezi stromy se otevře pohled na dva alpské velikány a částečně i na spodní vodopád. Docela by mě zajímalo, kolik lidí si tenhle horní nechá nevědomky ujít.

Z půl hodiny byla nakonec skoro hodina a půl, což nebylo dáno náročností, jako spíš naší chutí si tohle místo náležitě vychutnat. Takže je nejvyšší čas nasednou do auta a pokračovat dál. Čekal jsem, že Kranjska Gora bude poměrně velké město, ale je to jen taková malá díra plná hotelů, penzionů a restaurací. Nastává čas oběda, takže jen tak zbůhdarma odbočujeme doprava a po pár desítkách metrů nás zaujme pěkně vypadající hospoda „Pri Martinu“ naproti hasičské stanici. Hospoda je malebná a stylově zařízená i uvnitř, obsluhuje nás v kroji oblečená starší paní, která je ale hbitá jako lasička a vládne i dost slušnou angličtinou. Objednáváme si směs grilovaných mas se šťouchanými bramborami (po 7,30 EUR) a dostáváme každý čtyři plnohodnotné kusy masa různých druhů. Tohle už není náhoda, v téhle zemi se prostě za své peníze skutečně pořádně najíte. A dobře!

Hned za městečkem se po pravé straně silnice nachází jezírko Jasna. I to jsem si představoval podstatně větší. Takže obejít ho vám zabere opravdu jen pár minut. Pak už nastává zatěžkávací zkouška pro naši litrovou fabii – stoupání serpentýnami do sedla Vršič v nadmořské výšce 1 611 metrů. Auto necháváme párkrát odpočinout, když stavíme kvůli krásným vyhlídkám nebo zajímavostem, jako je roztomilá dřevěná Ruská kaple. Před třetí hodinou jsme v sedle, odkud jsme ovšem čekali lepší výhled (ty cestou nahoru nás zaujaly víc). A také jsme odsud měli původně vyrazit na asi dvouhodinovou lehčí túru na Slemenovu Špicu. Jenomže čas už docela pokročil, počasí v horách nevypadá zrovna ideálně a vlastně se ani jednomu z nás na takový výšlap moc nechce, takže si tenhle výlet necháváme ujít a sjíždíme další várkou serpentýn dolů do údolí. Tentokrát stavíme jen jednou, u Kugyho památníku věnovaného spisovateli a průkopníkovi alpinismu v Julských Alpách Juliu Kugymu.

A dole už nás čeká neuvěřitelně průzračná řeka Soča. Místy má nádherně tyrkysovou barvu – čím je hlubší, tím sytějšího odstínu dosahuje. Škoda, že je teď vody dost málo. Silnice vede kolem ní. Libor na jednom místě zahlédl visutou lávku, ale už jsme nestačili zastavit na vhodném plácku. Jen o kousek dál už se nám zastavit podaří a vydáváme se k visutému mostu, jenž se klene nad místem, které mi v tu chvíli připadá jako ráj na zemi. Pod námi zurčí tyrkysová Soča roubená sytě zelenými lesy, na konci se skrze mraky prodírají špičky hor, na druhé straně lávky se skví krásně upravená venkovská usedlost. Nechte mě tady! Umím si představit, že bych tu žil. Fotky tu úžasnou sílu přenést nedokážou, ale v mé mysli zůstane pocit a náboj z tohoto zákoutí hodně dlouho. Sestupujeme k řece, kde nás doslova omráčí teplota vody – v ničem tak ledovém jsme ještě nikdy nohy nesmočili. Libor si na památku ukořistil bílý balvánek. Nedá nám to a vracíme se ještě k té první lávce. Je to ten typ, který se rozhoupe jen tím, že na něj vkročíte. Proto nás docela pobaví značka zakazující houpání. I odsud je krásný výhled.

Vjíždíme do vesnice Soča, v níž bychom měli najít kemp se stejným názvem. Zatím nikde nic, až na druhém konci objevíme směrovku. Není tam ale sama, další šipka je doprovázena nápisem „Veliki Korita“. Ta jsou jedním z našich cílů v této oblasti, takže tam okamžitě stáčím volant, protože čas ještě máme. Je to další soutěska, tentokrát jen několik desítek metrů dlouhá, ale tyrkysová barva Soči jí dodává magické kouzlo. Je to jako z nějaké pohádky. A co je na tom nejlepší? Náš kemp je odsud co by kamenem dohodil! Recepční není dvakrát sympatický, ale kemp se rozkládá v krásném prostředí, což je podstatnější. A i cena je slušná – necelých dvacet euro za oba.

Po postavení stanu se odebíráme k řece udělat si malý piknik. V ledové vodě chladíme radlery, které jsme si koupili v Bohinjske Bistrici. Vychlazené jsou za chvíli a já jsem nadšený z Laška s příchutí červeného pomeranče. Bohužel už se nám ho pak nepodařilo nikde sehnat. Po pikniku se z druhé strany vypravujeme k soutěsce, kde nám společnost dělá jen mladý český pár a dva malí německy mluvící caparti, z nichž jeden skáče do vody a kousek plave. Pak tam zůstáváme chvíli úplně opuštěni a já se nemůžu dostatečně nabažit tím, co vidím. Vracíme se zase po silnici, kterou jsme přijeli, hory za kempem dostávají od zapadajícího slunce zlatavý nádech a já si sedám na trávu u silnice a vstřebávám ten krásný výhled. Bohužel ho kazí hejna malých mušek, které nás po chvíli doslova vyženou do stanu. A z Liborova svítivě žlutého ručníku přehozeného přes zábradlí se po chvíli stává mucholapka obsypaná stovkami malých potvor.

Den 5 | Středa 4.7.

Bovec, vodopád Boka, Log pod Mangrtom, pevnost Kluže, Tolmin, Kanal, Pivka Jama

Dnes nás čeká poslední fyzicky náročnější výšlap. Cílem je vyhlídka na nejvyšší (106 metrů) stálý slovinský vodopád s názvem Boka, který nacházíme pár kilometrů za městečkem Bovec. Jako svůj první cíl dne ho volíme ze dvou důvodů – abychom se vyhnuli vedru a ideálně i davům. Parkujeme u hotelu kousek za mostem přes řeku Boka a vydáváme se na cestu. Od mostu mají podle průvodce vést dvě stezky – jedna lehká k vyhlídce na vodopád a jedna opravdu náročná k jeho zdroji. My samozřejmě volíme tu první, ale po nějaké době stoupání, kdy z nás pot doslova lije (a to je teprve něco kolem deváté), mě Libor začíná podezírat, že jdeme po té těžší. Horku se nám úplně vyhnout nepodařilo, davům ale ano. Cestou nahoru potkáváme jen český manželský pár, se kterým se dáváme na vyhlídce na chvíli do řeči. Vyhlídka je pěkná, vodopád působivý, ale je velká škoda, že se nám nepodaří dostat k němu ještě blíž. Cestou zpět míváme jen pár lidí, snad by se dali spočítat na prstech jedné ruky.

Vzhledem k tomu, že máme úplně mokrá trička, nejdeme po návratu rovnou do auta, ale chceme si je nechat usušit na mostu přes Soču, který je hned vedle parkoviště. A máme štěstí, protože se tu na jedné straně připravuje maďarská mládežnická výprava na sjezd řeky na raftech a na druhé si skupinka urostlých Slováků užívá unášení proudem řeky. V neoprenech skáčou po zádech do řeky, dovádějí v ní jako malé děti, po pár desítkách metrů z vody vylézají a zase znovu... Docela dlouho nás baví se na obě party dívat, dokud se tři maďarské raftové posádky nevydají po proudu řeky vstříc tyrkysovému dobrodružství.

Vracíme se pár kilometrů k Bovci, kde odbočujeme na silnici vedoucí kolem pevnosti Kluž do vesničky Log pod Mangrtom. Pevnost má být unikátní, ale nám nijak zvlášť zajímavá nepřijde. Ovšem Log je víska malebná a poklidná, o turistu tu nezavadíte. V roce 1998 ji zasáhlo zemětřesení a o dva roky později ještě horší katastrofa – obrovský sesuv půdy, který část vsi srovnal se zemí a připravil o život sedm lidí. My se pak vydáváme ještě dál a výš, máme namířeno do Predelu, který je hraničním bodem mezi Slovinskem a Itálií. Až tam ale nedorazíme, u silnice kousek od rozcestí za mostem nás zaujmou ruiny něčeho, co vypadá jako pevnost, doplněná o památník v podobě povalujícího se lva (toho jsem zapomněl vyfotit!). Z pevnosti se naskýtají krásné výhledy na okolní hory. Vracíme se k mostu, který si fotíme, a uvažujeme o cestě do nejvýše položeného silničního sedla ve Slovinsku (2 072 m n. m.), do něž vede silnice vedoucí z rozcestí vpravo. Ale značka informující o takřka třinácti kilometrech 12% stoupání a pohled na hodinky nás od tohoto záměru nakonec zviklaly, což mě následně dost mrzí. Nicméně už tady je hodně hezky a příjemně.

Přes Log se vracíme do údolí a zajiždíme do Bovce na oběd. Dáváme na doporučení průvodce Rough Guide a usedáme na letní terasu restuarace Sovdat. Oba si objednááme špagety (6 a 7 EUR), které nejsou špatné, ale obsluha má určité rezervy.

Přes Kobarid, kde zastavujeme u Napoleonova mostu, z něhož se nabízí další krásný pohled na řeku Soča a třeba i na kanoisty, kteří se po ní plaví, pokračujeme do města Tolmin, kde nás čeká poslední „atrakce“ dne, Tolminská soutěska („Tolminska korita“). Cesta k ní je bohužel ve městě žalostně značená, spíš vůbec, ale nakonec se na ni po krátkém bloudění dostáváme. Je dost úzká, takže se modlím, abychom nepotkali protijedoucí auto, protože vůbec netuším, jak bychom se vyhnuli. Parkoviště u soutěsky není placené, ovšem vstupné činí čtyři eura na osobu. Ochotná pokladní nám poskytuje mapu a radií, abychom se vydali v opačném směru, než v ní naznačují šipky. Na jednom úseku nás prý čeká spousta schodů a v tomhle vedru by nám to nemuselo být příjemné.

První atrakcí je „Děblův most“ (Hudičev most), který překlenuje rokli ve výšce šedesáti metrů nad říčkou Tolminkou. Po ní se stezka stáčí k Dantově jeskyni. Pojmenovaná je na počest Dante Alighierioho, kterého údajně inspirovala k popisu Pekla v jeho mistrovské Božské komedii. Je dlouhá asi kilometr, ale do vzdálenějších částí se lze dostat pouze s průvodcem, takže se spokojíme s průzkumem pár prvních metrů a vracíme se zase zpátky na cestu. Po odbočce nás čeká místo, na které jsem se nejmíc těšil, protože na fotkách vypadalo velmi pěkně – Medvědí hlava. Jedná se o kámen uvíznutý mezi skalami tvořícími uzounkou soutěsku, již protéká říčka. Jenomže na místě zjistíme, že jsme dorazili v čase, kdy slunce dokáže napáchat víc škody než užitku. Ve scéně vytváří jasná a stinná místa takovým způsobem, že „hlavu“ nelze od okolí pořádně opticky oddělit. Co se dá dělat... Další kroky vedou k soutoku řek Tolminka a Zadlaščica, který lze sledovat i z malé visuté houpavé lávky. Další lávka, ovšem trochu větší, je pak na cestě k termálnímu prameni. Ten má teplotu kolem dvaceti stupňů, o čemž se bohužel nemůžeme přesvědčit, protože se k němu nedá dostat. Ale jeho okolí je nádherné, připomíná mi Malou mořskou vílu, voda je tu krásně tyrkysová. Chvilí se pak ještě kocháme pod zmíněnou větší lávkou a pak už nás čeká několik schodů vzhůru, zpět k pokladně. Naštěstí měla pokladní pravdu a tenhle závěrečný výšlap se nedá srovnat s tím, co by nás na trase čekalo, kdybychom šli v opačném směru. Takže uvedené pořadí zastávek můžeme vřele doporučit.

Kolem půl šesté, tedy po necelé hodině a půl prohlídky, nasedáme do auta a odjíždíme směrem na Most na Soči. Je to malá obec, jejíž hlavní dominantou je jezero, které tu vytvořila řeka Soča. Má sytě smaragdovou barvu, vzadu za ním jsou vidět vrcholky hor a panuje tu naprostý klid. Čeká nás ještě docela kus cesty a večer se nachyluje, takže se tu moc nezdržujeme a pokračujeme dál. Zastávku si ale neodpustíme v městečku Kanal. Jeho název sice nezní moc vábně, ale panorama s řekou, mostem, kostelem a domky v italském stylu nás okouzlo. Navíc na něj dopadalo hřejivé světlo zapadajícího slunce, takže atmosféra byla dokonalá.

V Nové Gorici jsme se zastavili na menší nákup v Intersparu (nic zajímavějšího tu stejně nejspíš není), po dálnici pak pokračujeme do dnešního cíle. Na dálnici projíždíme skrze mytné budky, které jsou rozděleny do pruhů podle toho, zda máte nebo nemáte dálniční známku. Pokud ji vlastníte, kamera ji sejme a můžete jet dál. Sjíždíme na město Postojna, kde se nacházejí nejpopulárnější slovinské jeskyně. My sem ale jedeme jen přenocovat do kempu, který se rozprostírá o pár kilometrů dál, u další jeskyně Pivka Jama. Do kempu vjíždíme něco před osmou. Je to vlastně takový lesopark v podstatě bez travnatých ploch, takže námi vyhlídnuté místo vypadá na první pohled dost tvrdě a nepohodlně. Nakonec to ale není tak špatné. Úroveň sprch ale není tak dobrá jako v předešlých kempech, ani wi-fi tu k dispozici není, takže naše hodnocení by bylo spíš podprůměrné. Za pětadvacet euro bychom si snad zasloužili trochu větší komfort. Ale jde jen o jednu noc...

Den 6 | Čtvrtek 5.7.

Predjamský hrad, Škocjanské jeskyně, Arankan

Zdravíme Cyrila a Metoděje. Budí nás ovšem chlapeček zřejmě s jiným jménem. Před sedmou. Roztomile (česky) žvatlá, ale není to přesně to, co chcete takhle brzo ráno slyšet. Takže se sbalíme, nasnídáme a radši vyrazíme dál. Devět kilometrů dál na sever stojí Predjamský hrad, který je zajímavý tím, že je vestavěný do skály. Na nás působí trochu jako stavebnice Lego. Dovnitř jsme ani neplánovali jít, takže si jen vychutnáváme výhled na něj bez zřejmě obvyklých davů a jedeme dál.

Míjíme Postojanský jeskynní komplex a opět po dálnici míříme k jeho konkurenci, Škocjanským jeskyním. Ty nejsou tak populární, známé a zkomercializované, naopak jsou ale zapsány na Seznamu světového dědictví UNESCO, protože jsou unikátní. Při sjezdu z dálnice je asi za deset minut deset a já doufám, že stihneme hned tu první prohlídku, která začíná v celou, protože jinak bychom museli zbytečně čekat další hodinu. Parkoviště je v podstatě prázdné, u pokladny postává jen pár lidí, kteří už vstupenky mají. Pořizujeme dva lístky po dvaceti eurech, které zahrnují jak první okruh s průvodcem, tak druhý rozšířený, který si pak můžeme užít sami. A zdarma lze projít i třetí, naučnou stezku na horní hraně rokle, v níž jsou jeskyně ukryty. Důležité je, že naše prohlídka začíná jen za pár minut. A také je dobré si nezapomenout vzít s sebou mikinu nebo svetřík, protože v jeskyních panuje teplota dvanáct stupňů celsia.

V prostoru u pokladny se nás ujímá dlouhohlavý průvodce. Musíme nejdřív ujít asi šest set metrů k uměle vytvořenému vchodu do jeskyně. Tam se dozvídáme základní informace a také instrukce, mezi nimiž nejvíc zamrzí ta, že se v rámci prvního okruhu nesmí fotit ani natáčet. Ale ona je tam stejně taková tma, že by fotky za moc nestály. Někteří to ovšem nerespektují a fotí jako o život, a to i přes ostré napomenutí průvodce. Trasa začíná v Tiché jeskyni, která okouzlí hned v úvodu částí nazvanou Ráj a poté hlavně Velkým sálem. Jestli člověka na prvních desítkách metrů napadne, že jsou to vlastně takové Koněprusy, tak tady na tenhle dojem rychle zapomenete. Další část se jmenuje Šumná, a to díky řece s prozaickým jménem Reka (tedy „Řeka“), která tu protéká úchvatným kanálem. Její pout' je nesmírně zajímavá. Vtéká do jeskyně, pak se ztrácí hluboko pod zemským povrchem a vynořuje se až u italského Terstu. V době naší návštěvy je v ní málo vody, průtok je asi kubik, ale párkrát už jeskyni zaplavila, naposledy v roce 1965. A koncem devatenáctého století ji naplnila vodou zcela. Když člověk tohle slyší a přitom vidí, jak rozlehlý a hlavně vysoký jeskynní kaňon je, připadá vám to naprosto neuvěřitelné. Kvůli čas od času stoupající řece museli dokonce správci nechat přestavět trasu prohlídky, konkrétně ji posunout o řadu metrů výš. Nejpůsobivějším momentem je průchod po lávce, která je umístěna ve výšce 45 metrů nad korytem řeky. Průvodce nám pak vypráví, jak byly tyto jeskyně postupně objeveny, přičemž v jednu chvíli vypne všechna světla, abychom si uvědomili, jak náročné to muselo být, když sem tři místní chlapci vyrazili jen se svíčkami.

Prohlídka s průvodcem trvá asi hodinu a půl. Kdo má lístek jen pro tuto první část, může se po jejím skončení nechat vyvézt nahoru lanovkou. My ale pokračujeme druhým okruhem. Necháme projít pár ostatních jednotlivců a pak už si další asi hodinu užíváme naprostou samotu. Je to docela zvláštní pocit, když do obrovské jeskyně vstupujete úplně sami a všude je ticho, skoro tma... Každopádně se mi tahle část líbila stejně jako ta první. Pokud se do Škocjanských jeskyní vypravíte, určitě si těch pět euro připlat'te a vydejte se na vlastní průzkum! A taky tu můžete fotit.

Když se dostaneme znovu na povrch, váháme, zda máme z vesničky Škocjan vyrazit ještě na naučnou stezku, ale nakonec volíme návrat do návštěvnického centra a oběd v restauraci, která k němu patří. Zbytečně uděláme jedno kolečko, protože nějaký chytrák tu cestu označil oběma směry, což nám připadá naprosto nepochopitelné. Takže rada – po příchodu na silnici se dejte doprava a za pár minut dojdete až k parkovišti. Stezka označená doleva vás sice provede kousek lesem, ale je to delší a o nic zajímavější. Z dálky slyšíme hřmění, což nás jen utvrzuje v tom, že je lepší se jít v klidu naobědvat. Jakmile dosedneme na lavice venkovní, ale naštěstí zakryté restaurace, spustí se příšerný slejvák a bouřka. Tak tohle bylo vypočítané na vteřiny... V restauraci poskytují 10% slevu pro návštěvníky jeskyní, ale neumím si představit, kdo jiný než návštěvníci by se sem vydal. Libor si objednává těstoviny s houbovou omáčkou (po slevě 7,92

EUR), já guláš s bramborovými noky (5,94 EUR). Asi nemusím zdůrazňovat, že porce byly opět obrovské. A navíc – můj guláš byl naprosto vynikající! Nejlepší jídlo, které jsem ve Slovinsku pozřel.

Děšť ovšem neustává, ani když dojíme, spíš naopak. Naštěstí je tu aspoň wi-fi, takže můžeme brouzdat po internetu, což já využívám i k hledání ubytování někde v penzionu nebo hostelu, protože pokud takhle leje a bude lít i v dalším kempu, tak chci mít radši něco v záloze. Jenomže nic moc cenově přijatelného se najít nedá. Vyčkáváme asi necelou hodinu, než děšť aspoň trochu poleví a umožní nám přeběhnout do auta, které máme naštěstí zaparkované hned na kraji. Když už máme dálniční známku, tak ji chceme pořádně využít, takže opět najíždíme na dálnici a putujeme směrem k moři, do letoviska Arankan. Naštěstí se asi v půli cesty počasí umoudří a my zase vidíme modré nebe a slunce, což vydrží až do kempu Adria. Tam jsme nejdřív trochu vyvedeni z míry, když rozumíme recepční tak, že nocleh stojí třicet euro za osobu. Po chvíli tápání se ale všechno vysvětlí, recepční myslela třináct, což je samozřejmě v pořádku. Vybíráme si místo a stavíme stan.

Tentokrát jsme v kempu dost brzy, takže se vydáváme na procházku k moři. Sem bychom na plážovou dovolenou opravdu jet nechtěli. Pláž je betonová, v moři jsou velké kameny, na dohled nevzhledný přístav v nedalekém Koperu... Ovšem řada lidí tu asi tráví značnou část léta, protože jejich kempingové vybavení zahrnuje třeba i sporáky, postele, květináče apod. Tomuhle moc nerozumíme. V místním Mercatoru si mj. kupujeme i láhev vína a oříšky s tím, že si večer dáme trocho do nosu. Tedy ne vzájemně.

Den 7 | Pátek 6.7.

Piran, přejezd k Benátkám

Budíme se do jasného slunečného rána. To je dobře, protože nás čeká návštěva přímořského města Piranu, údajně nejkrásnějšího slovinského města vůbec. Jeho menším úskalím jsou omezené možnosti parkování. V centru není vůbec šance, je potřeba auto nechat na kraji města na odstavném parkovišti a využít odvozu kyvadlovým autobusem (jízdné je v ceně parkovného). Jenomže my se po jedné zřejmě ne zcela ideální odbočce dostáváme do Piranu nikoli ze severovýchodu, jak jsme očekávali, ale od Portorože. A tímhle směrem jsme na záchytné parkoviště nenarazili, takže hbitě zabíráme volné místo u silnice těsně před cedulí vítající nás v Piranu.

Nastává menší problém s orientací, vlastně pořádně nevíme, kde jsme a jak se dostaneme do centra. A nikde nikdo. Zaujme nás jen šipka vedoucí k nějaké vyhlídce. Vydáváme se tím směrem, ale k žádné vyhlídce se nedostáváme, jen se motáme mezi vilami a stále nevíme, na kterou stranu pokračovat. Když konečně potkáváme jednu starší paní, potvrzuje, že jdeme správně. Po chvíli už se nám Piran ukazuje v plné kráse jako na dlani. Do samotného centra je ale ještě potřeba sejít po mnoha schodech, což nás trochu děsí s vědomím toho, že se budeme muset zase nějak dostat zpátky.

Piran bylo původně italské město, které se k tehdejšímu jugoslávskému území připojilo až v roce 1954. A je to znát. Dokonce i pověšené prádlo mezi domy tu najdete. Prostě předzvěst Benátek, kam se chystáme následující den. Liborovi navrhuji, že se nejdřív vyšplháme na městské hradby, dokud ještě není tak velké horko. Přesto nám dává výstup trochu zabrat, slunce už začíná pěkně grilovat. Vyhlídka z hradeb je ale nádherná. Po sestupu zpět do centra si procházíme hlavní zajímavosti – Tartiniho náměstí, několik kostelů, úzké uličky, pobřeží plné restaurací a polonahých lidských těl (opět nechápavě kroutíme hlavou, proč se tu válejí na nevzhledné betonové pláži, když jen dva kilometry odsud jsou v Portoroži pláže písčné a snad i podstatně hezčí). Na oběd se necháváme zlákat v jedné postranní uličce do restaurace „Stara Gostilna“, která za 7 EUR nabízí menu složené z hovězího vývaru, vepřové pečeně se šťouchanými bramborami a dezertem (malá, ale dobrá čokoládová roláda). Obsluha je příjemná, rychlá, terasa ve stínu, jídlo trochu jako z jídelny, ale chutné.

Uličkami, kterými jsme předtím ještě nešli, se dostáváme zpět na hlavní náměstí a pomalu směřujeme své kroky k místu, kde tušíme zaparkované auto. Nad město se začínají valit temná mračna a už se ozývají i hromy. Je tedy nejvyšší čas se posunout dál. Jdeme trochu jinou cestou, než jsme přišli, takže hledání auta

není úplně přímočaré, ale nakonec se s ním šťastně shledáváme a Piran opouštíme. V nedalekém městě Koper se chceme podívat do hypermarketu Mercator, hlavně bych konečně rád znovu našel pomerančový radler Laško. Když se k nákupnímu centru blížíme, spouští se prudký liják s bouřkou. Centrum má zakryté parkoviště, takže se před deštěm můžeme ochránit, ale znovu to bylo jen tak tak, na počasí tu máme opravdu neuvěřitelné štěstí.

Laško neměli, tak jsme si na památku pořídili aspoň jiné radlery a vrátili se zpět do auta. Slevák neustává a blesky se motají někde v naší těsné blízkosti. Čekáme asi dvacet minut, jestli se počasí neumoudří, ale nevypadá to tak. Vyjíždíme tedy do pořádné sloty. Další cíl – Benátky. Přímo z Koperu vede dálnice do italského Terstu, kde na ni navazují dálnice italské. Počasí je čím dál horší, když se liják stává neúnosným a stěrače ho nestíhají krotit, raději zastavuji u benzínky. Blesky dopadají k zemi v naší bezprostřední blízkosti, což pro mě není ani trochu příjemné, protože se bouřky bojím. Po chvíli se tedy vydáváme dál. Raději jí ujed'me, než tu čekat, kdy to bouchne někde kolem nás. Znovu přemýšlíme, jestli nebude lepší najít u Benátek nějaký penzion.

V Itálii se nekupuje dálniční známka, ale platí se mýto podle délky úseku, který po dálnici ujedete. Funguje to tak, že na začátku placeného úseku vytáhnete ze strojku lístek, čímž se otevře závora a můžete pokračovat. Při výjezdu pak tenhle lístek zasunete do podobného strojku a hned poté zaplatíte buď v hotovosti nebo platební kartou. Trasa z Terstu do Benátek nás vyšla na necelých deset euro. Cestu do kempu Rialto jsme si víceméně odvodili z vytištěné mapky, než že bychom ji měli připravenou s jistotou. Do toho nám docházel benzín, takže jsme vzali za vděk malou pumpou, kde nás obsloužil šedovlasý stařík jako z pohádky. Kemp už pak byl vzdálený jen pár set metrů. Byl nejmenší, v jakém jsme za ten týden spali, kvalitou také jeden z nejhorších (společně s kempem Pivka jama), ale paradoxně také nejdražší (30 EUR). Jeho velkou výhodou je to, že jen přes ulici se nachází autobusová zastávka, z níž odjíždí městský autobus zhruba každou čtvrt hodinu až na autobusové nádraží v Benátkách. Zpáteční lístek za 2,60 EUR se dá koupit na recepci kempu. A také tu můžeme za čtyři eura nechat druhý den auto. Na parkovišti u Benátek bychom platili minimálně dvacet euro jen za parkování, plus bychom se nějak museli dostat do města. Než jsme dojeli, už se také výrazně zlepšilo počasí – modré nebe, sluníčko, jen doufáme, že to takhle vydrží i následující den. A vlastně se nám aspoň se umylo auto.

Kousek od kempu má svou prodejnu Lidl. U nás mě do něj nikdo jen tak hned nedostane, ale tady nic jiného v nejbližším okolí není, takže jdeme na průzkum. A já jen valím oči, jaké produkty a za jaké ceny tady mají – pesto, sušená rajčata, marmelády, vína... Všechno v podstatně lepší kvalitě než v Česku a za pár babek. Bohužel tu neberou platební karty, takže musíme platit hotově, čímž nám na druhý den zbývá v hotovosti 27,50 EUR. Snad se za ně v Benátkách aspoň naobědváme.

Den 8 | Sobota 7.7.

Benátky, návrat

Po otevření stanu nás vítá modré nebe bez jediného mraku. Že bychom měli i poslední den štěstí na počasí? Balíme, snídáme, parkujeme auto na kraji kempu a na zastávce přes ulici čekáme na autobus číslo 19. Ten za pár minut přijíždí, v něm přiložíme zakoupené jízdenky ke skeneru a po zhruba deseti minutách vystupujeme na benátském autobusovém nádraží. Je něco kolem půl deváté, což se ukáže být velkou výhodou. Když totiž procházíme malebnými uličkami, lávkami nad kanály, kolem kostelů a různými zákoutími, až na pár místních jsme tu prakticky sami. Všude je příjemné ticho a snad díky tomu mě Benátky hned po pár minutách okouzlují. S blížícím se turistickým centrem a plynoucím časem ovšem davy houstnou. Na tržnicích kolem mostu Rialto (tam míříme nejen proto, že se přes něj potřebujeme dostat na druhou stranu kanálu, ale také proto, že ruch na trzích kolem poledne utichá) se to dá ještě snést, ale v těsném okolí náměstí svatého Marka to vypadá jako v lidském mraveništi. Do toho praží slunce, takže příjemný pocit dostává určité trhliny. Vrchol nastane, když si vystojíme (naštěstí jen několikaminutovou) frontu do baziliky sv. Marka, ale u vchodu nás ochranka nepustí s malým batůžkem dovnitř. Na dotaz, kam ho můžeme odložit, nám securityák jen arogantně ukáže na nějakou mapku. Místo nakonec najdeme a

batůžky tam zdarma necháme, ale nechápeme, proč tam může Libor s fotobrašnou přes rameno, ale s menším batůžkem na ramena ne. Prostě podivná byrokracie. Vstup do baziliky je sice zdarma, ale jakmile se v ní chcete dát doprava, doleva nebo na terasu, už musíte zaplatit – tu dvě eura, tu tři, na terasu dokonce pět. Už z principu odmítáme na tohle vyřídění přistoupit (nehledě na to, že máme posledních 27 eur). Bazilika má pěkně zdobené stropy, ale na zadek jsme si z ní nesedli, to už jsme viděli působivější svatostánky. Po její prohlídce se procházíme po břehu severním směrem, chvíli odpočíváme ve stínu kostela svatého Zachariáše a s úderem jeho zvonů oznamujícími poledne se odebráme do pizzerie na rohu, kde nabízejí pizzy za rozumné ceny (kolem sedmi až devíti euro). Na název si už nevzpomenu (byl to Bar něco), má tu být klimatizace a wi-fi zdarma. Prostředí je pohodové, číšník snad až příliš ležerní, klimatizace spočívá v zapnutých větrácích a wi-fi nefunguje (číšník zadává heslo do našich mobilů tak dlouho, až mám pocit, že je heslem celý Kupec benátský). Ale pizza byla dobrá a po zaplacení oběda nám ještě zbylo 2,5 eura.

Odpoledne jsme šli strávit do východního cípu benátské čtvrti Dorsoduro, kam se dá pěšky dostat jen po dřevěném mostu „Akademie“, z něhož se naskytá jeden z oněch klasických pohlednicových výhledu na Benátky. Je to tu podstatně klidnější než v části San Marco, jen to slunce by nemuselo tolik žhnout. Docházíme až ke kostelu Santa Maria della Salute, který je přístupný zdarma. Na úplném cípu je postavena bílá socha nahého chlapce, kterou takovým podivným způsobem zakrývá strážník. Moc nechápeme, o co mu vlastně jde, co nebo koho má před čím chránit. Zpátky se bohužel nedá jít jinudy, než jsme přišli, navíc už se ručičky hodinek nebezpečně přibližují času, ve který jsme chtěli z Benátek odjet, takže přidáváme do kroku. Na mou žádost se ještě jednou zastavujeme na náměstí sv. Marka, protože teprve teď jsou bazilika i Dóžecí palác pěkně osvětleny sluncem zepředu. Pomocí žlutých směrovek se pak prodíráme davy k autobusovému nádraží, jenomže navigace k němu po nějaké době zmizí a ukazuje se jen směr k nádraží vlakovému. Obě nádraží jsou naštěstí vedle sebe, takže to není takový problém. Právě když dorazíme, přijíždí autobus číslo 5, kterým se necháváme odvézt až ke kempu. V Lidlu kupujeme vodu na cestu a radlera pro Libora na okamžité osvěžení (ale prý byl nejhorší, jaký tu ochutnal). V kempu nacházíme den předtím deštěm krásně umyté auto zaneřádkované od holubů – i když podle velikosti jejich trusu máme pocit, že to snad museli být aspoň orli, pokud ne létající sloni.

V 16:40 opouštíme kemp. Po chvíli najíždíme na dálnici, po které se dostáváme až na rakouské hranice. Těsně před nimi platíme mýtné, tentokrát necelých šestnáct euro. Dálnice pokračuje i na rakouské straně, a to až do Salzburgu. Tam se nám tentokrát daří napojit přímo na silnici číslo 155, po které jsme měli původně dorazit cestou do Slovinska. Rádi bychom se občerstvili v nějakém fastfoodu, ale na obzoru nikde nic. Až za hraniční čarou s Německem se objevuje poutač McDonald's. Jenomže než se k restauraci dostaneme, naše silnice se stáčí doprava. Když si to uvědomíme, vracíme se zpátky do městečka Freilassing a McDonald's hledáme. Naštěstí to není zrovna velkoměsto, takže to takovou práci nedá. Frontu náctiletých před námi využíváme k tomu, abychom si vybrali, čím své žaludky uspokojíme. Nikde jsem si nevšiml platebních terminálů, takže se obsluhy radši ptám, jestli berou karty. Naťukal něco do pokladny a pak odpověděl, že nikoli. Cože? V Německu? U McDonald's? To se nám snad jenom zdá! V peněžence máme euro padesát, což nevystačí ani na zmrzlinu. Libor si vybavuje, že ještě na rakouské straně viděl ceduli s logem řetězce Burger King. Vracíme se tedy do Rakouska. Jenomže tenhle Burger King je součástí nákupního centra, které už je zavřené, takže máme smůlu i tady. A zase hajdy do Německa. Musí nám stačit müssli tyčinky a kus buchty z Lidlu, co nám zbyl.

V Německu jedeme opět po silnici B20, ale na jedné křižovatce si nejsme jistí, na kterou stranu se máme dát. Trochu bloudíme, navíc opět dochází benzín a řada čerpaček po cestě byla zavřena. V některých ohledech se v Česku fakt nemáme zase tak špatně... Při bloudění naštěstí narazíme i na OMV, kde se díváme do mapy a pokladní se nám snaží poradit, kudy se máme vydat. Po pár kilometrech se skutečně napojujeme opět na B20, po níž dojedeme až do hraničního města Fürth im Wald. Po krátké objížďce už nás pak vítá Folmava plná kasin a bordelů. Rychle odsud na Plzeň, D5 a do Řep. Před domem parkujeme něco po půl druhé ráno.

Závěrem

Pokud máte zhruba týden volna a nechce se vám jen tak plácát po domovině, můžu období našeho výletu doporučit. Slovinsko je krásná a příjemná země, a to jsme z ní viděli jen poměrně malou část – určitě je to příležitost k návratu. Pokud se v Benátkách dokážete přenést přes davy turistů v těch nejexponovanějších místech, pak by vás také měly okouzlit. Z jihozápadního Slovinska jsou to do nich jen zhruba dvě hodiny jízdy po dálnici, takže se tahle zajižďka podle mého názoru vyplatí.

A jak to vše vyšlo cenově? Ujeli jsme zhruba 2 000 km, což v našem případě (zapůjčení služebního auta) vyšlo na 6 000 Kč. Součet dálničních poplatků se vyšplhal na 75 EUR. Kempy dohromady stály 175 EUR. Za parkování, jízdné a vstupy do parků jsme utratili 96 EUR. Jídlo a pití (obědy + nákupy v supermarketech) nás stálo 220 EUR. Sečteno podtrženo: 20 tisíc korun za dvě osoby.